

ע"פ 10587/09/17 - מדינת ישראל נגד הלפרין פארקינג בע"מ, יעקב הלפרין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 10587-09-17 מדינת ישראל נ' הלפרין פארקינג בע"מ ואח'

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערערת	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי
נגד	
משיבים	1. הלפרין פארקינג בע"מ
	2. יעקב הלפרין
	ע"י ב"כ עו"ד מור קרני

פסק דין

לפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 8.6.17. הערעור הוא על קולת העונש.

הרקע

ביום 23.5.16 הוגש נגד המשיבים כתב אישום בגין ניהול עסק ללא רשיון. מדובר בחניון לכלי רכב בתשלום.

בדיון שהתקיים בבית משפט קמא הורשעו המשיבים על פי הודאתם והדיון נדחה לטיעונים לעונש.

ב"כ המשיבים טען כי נציגי המערערת מעכבים את הטיפול בהליכי הרישוי וב"כ המערערת טענה כי הבקשה לרשיון הוגשה על ידי המשיבים בשיהוי רב, של כשנה ו-4 חודשים, לאחר ביקורת הפיקוח בעסק.

להלן בתמצית טיעוני ב"כ המערערת

1. ב"כ המערערת הפנתה את בית משפט קמא לפסק דין אחר קודם בעניינם של המשיבים בנוגע לחניון אחר, לפיו נגזרו על המשיבים קנסות גבוהים יותר מאשר במקרה דנן למרות ששטח החניון היה קטן יותר. נטען כי בכך שגה בית משפט קמא.

2. בית משפט קמא שגה כאשר לא עשה איזון הולם בין גובה הקנסות לבין העובדה שניתן צו סגירה דחוי לשנה בהסכמה. זאת ועוד, ללא נימוקים מיוחדים, בית משפט קמא מיקם את המשיבים ברף התחתון של מתחם הענישה שקבע.

3. שגה בית משפט קמא כאשר התעלם מהעובדה שהבקשה לרשיון עסק הוגשה כחצי שנה לאחר הגשת כתב האישום וכשנה ו-4 חודשים לאחר ביקורת נציגי הפיקוח בעסק.

דין והכרעה

כאמור, המשיבים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של ניהול עסק, חניון בתשלום לכלי רכב, ללא רשיון. הצדדים הגיעו להסכמה בעניין עיכוב צו הסגירה למשך שנה והותירו את גובה הקנס להכרעת ביהמ"ש קמא.

ב"כ המערערת מלינה על כך שהקנסות שהטיל ביהמ"ש קמא על המשיבים הינם מופרזים לקולא, נמוכים באופן משמעותי מהקנסות שהטיל מותב אחר בביהמ"ש קמא על המשיבים בתיק אחר דומה וכי סכומי הקנסות הללו נמצאים ברף התחתון של מתחם הענישה שקבע, וזאת ללא נימוקים המצדיקים זאת.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שהיו בפני ביהמ"ש קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

בית משפט קמא דן בכל טענות הצדדים ושקל את השיקולים הרלבנטיים, לרבות העובדה שהמערערת הסכימה למתן ארכה נדיבה של שנה לכניסת צו הסגירה לתוקף. לעניות דעתי, ככלל עובדה זו איננה מצדיקה הטלת קנס גבוה יותר על המשיבים.

אין חולק כי עבירה של ניהול עסק ללא רשיון היא עבירה כלכלית ומן הראוי להטיל קנסות משמעותיים שיפגעו בכיסם של העבריינים בכח ובפועל וירתיעו אותם מלעבור עבירות דומות, אולם אינני סבורה כטענת המערערת לפיה בית משפט קמא התעלם במקרה זה ממדיניות הענישה אשר הותוותה בפסיקה, או כי חרג ממנה לקולא באופן משמעותי.

אכן בית משפט קמא סבר כי יש להטיל קנס נמוך יותר על המשיבים מהקנס שהטיל מותב אחר בבית משפט קמא על המשיבים. אולם אין די בכך כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור או להצביע על כך כי בית משפט קמא שגה בגזר דינו.

שוני כזה או אחר בפסיקת מותבים שונים באותו בית משפט, או בבתי משפט שונים, הינו דבר של יום ביומו ואיננו מצדיק ככלל את התערבות ערכאת הערעור.

יוער, כי ב"כ המשיבים הגיש לבית המשפט פסקי דין אחרים דומים לפיהם עמדת המערערת היתה למתחם ענישה נמוך יותר מהמבוקש בתיק זה.

לא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בשיקוליו ובקביעותיו. יתכן שהקנסות שהטיל נוטים מעט לקולא, אולם לא במידה כזו אשר תצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ח, 15 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.